

שיעור הלכה

נושא השבוע

השבוע אנו נתחיל את סימן י"ח בקיצור שולחן ערוך. סימן זה מדבר מהלכות שמונה עשרה.

ישנם בעולם כל מיני פגישות. יש פגישה המונית, שבה נפגשים ההמון עם אישיות מכובדת. בפגישה כזו אין בדרך כלל אפשרות להתקרב אל אותה אישיות ולשוחח עמה. ישנה פגישה קבוצתית, זוהי פגישה של מספר אנשים לא רב מידי. בפגישה כזו, יש אפשרות לשוחח, או לשאול שאלות וכדו', אך אין אפשרות לשיחות אישיות. יש פגישה מצומצמת, שבה משתתפים מספר מועט של אנשים. בפגישה כזו באוירה יא בדרך כלל הרבה יותר "היימיש", ויש אפשרות לשוחח כמעט על כל דבר שבעולם, אך עדיין אין מקום לדברים אישיים של ממש.

אך יש גם משהו שנקרא פגישה אישית, בפגישה כזו נמצאים רק אתה עם האישיות שאתה אתה נפגש. בפגישה כזו אפשר לשוחח אף על נושאים אישיים ביותר.

תפילת שמונה עשרה, כמוה כפגישה אישית עם מלך מלכי המלכים. בתורת הקבלה היא נקראת "עולם האצילות", שזהו עולם שאין בו רע ומקטרגים, רק אתה והקב"ה בכבודו ובעצמו.

מעשה שהיה דבקתו של ר' ישעיה זוכוביצ'ער ע"י הרב צבי אריה אדלר שליט"א

יהודים מתפללים תחת רובים שלופים בשואה

הרב ישעיה זוכוביצ'ער זי"ע שהיה תלמיד חבר של הגר"א, היה גר באיזה כפר, שם התפרנס מחכירת בית המרזח, כפי שהתפרנסו יהודים רבים באותה תקופה. הפריץ המקומי מאד חיבב אותו והעריך רבות את חכמתו וצדקותו של ר' ישעיה. הוא אף נהג להתייעץ עמו ולבקש את ברכתו לפני כל עסקה שביצע.

פעם אחת, התאספו מספר פריצים למסיבה בארמונו של פריץ הכפר זוכוביץ', וכטוב לבם ביין החלו לדבר על היהודים החוכרים שגרים בכפרים שלהם. כל אחד ניסה להתרברב שהיהודי "שלו" הוא הכי מוצלח ומביא הכי הרבה הכנסות לכיסו של אדונו הפריץ.

פריץ זוכוביץ' החל לספר להם על היהודי "שלו" ר' ישעיה, שהוא כל כך חכם ומנהל את הקרעטשמע – בית המרזח בצורה הכי טובה שיכולה להיות, ולא רק זה הוא אף צדיק גדול שמתפלל כל היום לאלוקים שלו, וכל ברכתיו מתקיימות. הוא אף הציע להם לבוא ולראות במו עיניהם את היהודי המופלא.

הפריצים כמובן ששוו לראות בפלא, אך היו כמה מהם שפקפקו בכל מעשיותיו של פריץ זוכוביץ'. לבם האנטישמי לא נתן להם להודות שייתכן וישנו בעולם יהודי צדיק שמדבר עם אלוקיו. גם הם באו לראות אותו אך הם רצו להוכיח שהכל אחיזת עיניים ובאמת מדובר כאן באדם שרלטן המנצל את בורותו של הפריץ.

כשהם הגיעו לביתו של ר' ישעיה, הוא היה באמצע תפילת שמונה עשרה, דבוק לקב"ה וכלל לא שם לב לנעשה סביבו. אחד הפריצים האנטישמיים החליט לנסות אותו, הוציא את אקדחו וירה

פינת האקטואליה

- מהו זמן תפילה?
- למה לא עונים אמן אחר גאל ישראל?
- מה חושבים לפני שמו"ע?
- איזה נוסח להתפלל?
- למי מותר להתפלל שמו"ע בישיבה?
- היכן עדיף להתפלל, בשדה או ביער?
- מתי לא מתפללים לכיוון ירושלים?
- מתי מותר לשבת על יד מי שמתפלל שמו"ע?
- מה יעשה מי שהוא שיכור?

את החשובות השועו
בשיעור ההלכה לפני
התפילה!

האימרה החסידית

צריך קודם התפילה לדבק את רוחו בבורא, ומחמת הדבקות יצאו הדבורים מעצמן מפיו.

הרה"ק ר' נחמן מברסלב זי"ע

בדיחותא – ע"י הנה"ח
אריה קטיין נ"י

הנס'ק נפ'ל ל'ת'ק ב'ור
צ'ת'ק ו'ה'ת'ק ה'ט'י'ח מ'ה
ע'י'צ'י'א א'ת'ו'ל מ'ה'ב'ו'ל, ה'א'

ימלא את כל מקומו.
אך למראה הצעיר, אף
אחד לא העז להיכנס
לבוך שהיה מאד צמק
ומלא פחשים וצקריים.

לפתע, הט ראו משהו
מוציא את הנסיך מתוך
הבוך. תחילה עלה
הנסיך, ולאחריו המציף
המאבק.

המלך הנרעש שאף: כיצד
אוכל להיות לבן על
כך?

אך למראה התדהמה,
ענה האיש בכעס: אני רק
רוצה לדעת מי הוא
החוספן שדחף אותי לתוך
הבוך!

מי אנחנו

עלון זה יוצא לאור על ידי חבורת
שיעור הלכה, המתקיים מידי יום
במדרשה החסידית קודם תפילת
שחרית בשעה 7:30. השיעור
נמסר על ידי ר' ניסן משה פודולסקי,
מנהל הפנימיה.

המדרשה החסידית מגדלת
בחורים יראי ה', אוהבי תורה
ואנשי מעשה.

כור קצר

<http://www.mcl.org.il>
nisanpodolsky@gmail.com

באור, אך ר' ישעיה לא נע ולא זע. הפריץ כעס וירה מממש סמוך לאזנו של ר' ישעיה, אך הוא
המשיך בתפילתו כאילו כלום לא ארע. עכשיו הפריץ באמת כעס ואמר: "אם הוא כל כך קשור
לאלוקיו, עכשיו נראה איך האלוקים שלו מציל אותו", וירה כדור לראשו של ר' ישעיה!
אך באותו רגע קרה נס, ר' ישעיה שבדיוק אחז ב"מודים", כרע בכל גופו, כפי ההלכה, והכדור
חלף סנטימטרים ספורים מעל לראשו הכפוף. או אז הבינו כל הפריצים שאכן יש מי ששומע
ומקשיב לתפילות היהודים.

פרשת השבוע פינחס – קנאות ע"י הבה"ח אריה שטיין נ"י

המגיד הנודע והבלתי נשכח, רבי שלום
הכהן שבדרון זצ"ל, המשיל פעם את ההבדל
בין קנאותו של פינחס, קנאות אמיתית
לשם שמים, לבין קנאות אחרת, המעורבת
במניעים אישיים ואגואיסטיים.

פעם אחת הוזמנתי בשבת ראש חודש,
לדרוש באחד הישובים בארץ. המארגנים
סדרו מספר דרשות בבתי כנסיות שונים
בישוב, ובתפילת שחרית התפללתי בבית
הכנסת המרכזי.

למי ראוי לתת עליית כהן בשבת כזו? וודאי
לאורח הכבוד, הדרשן הנודע. אך למרבה

קנאות מזויפת

הפתעתי אני שומע את הגבאי מכריז "עמוד ר' יעקב ב"ר ראובן הכהן!" ניסיתי ללמוד
זכות על הגבאי, אולי הוא שכח שאני כהן? או שמא הוא רוצה לכבד אותי במפטיר? ואולי
הוא גם רוצה לכבד אותי להתפלל מוסף לפני העמוד? זהו אכן כיבוד יותר מתאים מאשר
עליית כהן רגילה.

אבל למרבה החוצפה, כשהגיע המפטיר, אני שומע את הגבאי קורא ל... עצמו! הוא לא נתן
לי את העליה שלי! נו... שוין. מה לעשות, אולי היה לו חיוב או משהו כזה. ואז כשמגיעים
ל"יקום פורקן" אני שם לב שהגבאי מתחיל להסתכל אנה ואנה מחפש את מי לכבד
במוסף, והנה אני בטוח שסוף סוף מגיע הכיבוד שלי, אך שוב הוא נוטל את זה לעצמו.
עכשיו לא שהוא חייב לי משהו, או שאני באמת צריך את זה, אבל בכל זאת אורח שהגיע
במיוחד מירושלים, ראוי לתת לו איזה כיבוד. אך אני מתגבר על עצמי ומתרכז בתפילה.

והנה, מגיעה חזרת הש"ץ, והגבאי מסלסל בקולו, אך געוואלד! הוא מתחיל "אתה תכנת"
במקום "אתה יצרת" הנאמרת בשבת ראש חודש! ומי הראשון ששם לב לטעות, וצעק לחזן
לתקן את עצמו, וודאי ר' שלום שבדרון! סוף סוף הצלחתי קצת "לנקום" בו על זה שלא נתן
לי כיבוד!

זוהי קנאות, אך קנאות מעורבת בנגיעות אישיות. פינחס לא היה כזה. אצל פינחס כתוב
"תחת אשר קינא לאלוקיו" הוא קינא אך ורק לשם ה', ולא חס ושלוש בשביל נ גיעות
אישיות.